

VARGA IMRE

Ál(om)szonettek

73.

Egy fenyő felriad és lobog.
Zöld szökőkút zúg, zeng a szélben.
Mögöttünk hátráló házsorok.
Az erdő lélegzik. Érted. Értem.

Mint hogyha szóba botlana.
Mint ha lombot biztatna szél.
Mert szótlánul is szól szava,
mozgással, halk fényvel beszél.

A hold fogy vagy dagad?
Éned belsejéből
lássad meg magad!

Ez a havas ág
azt mutatja épp neked,
hogyan kicsoda vagy.

74.

ülünk egymással szembenéz
egy pár boldog jelenlét
már nem előz mert visszalép
az emlék a jelentés

oly tiszta tér itt a halál
föl fényt lobog a járda
köztem és közted nem talál
ja helyét nem találja

nem láthatja meg másikkunk
hogyan melyikkunk az egyik
mert mozdulatlan változunk
s így más lesz ki volt eddig

arcunk időtlen szembenéz
mint délbe éj s koromba mész

75.

Szoknya alól fut a sztráda,
csipkés mindkét oldalsávja.
Robogunk a nyári lángba,
s meg-megrándul a hegy lába.

Álomvölgyben egy dombtetőn,
fatörzsben él a szeretőm.
Sárga illat az udvara,
s elfoszló képzet ő maga.

Sétál, a combja
szétáll-reped. El-elejt
gitárt s gyereket.

Annyira képtelen,
már szó sem éri el.
Pihen csendjében.

76.

Nyugaton megveti ágyát,
és fölkel korán keleten.
Alatta morajló tenger.
Vízágyban ringva szunnyad el,
és vízágyú ugratja fel.
Így bőszen, üvöltve ébred:
Kenyeret, jogot a népnek.

Halálom után
köztetek vagyok, motyog
teljesen ébren.